N°. 24. A°. 1835.

WOENSDAG, den 25sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 23 Maart 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen van den 12den dezer N°. 278/253, is aan den Heer C. BARENDS als *Kapitein* en aan den Heer J. C. FREUDENBERG als *Eerste Luitenant*, beide in de divisie *Thorarica*, EERVOL ONTSLAG verleend; en voorts in gemelde divie benoemd en aangesteld, tot *Kapitein*, J. A MULLER; tot *Eerste Luitenant*, F. J. DOMHOFF, tot *Tweede Luitenant*, D. M. UHLENKAMP en tot *Vaandrig*, J. DE NIEFELDT.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Administrative Politie.

De ondergeteekende, als daartoe behoorlijk geautoriseerd, brengt ter kennis van het Algemeen:

1°. Dat de passage over de Steenen Brug der *Steenbakkersgracht* naar de *Saramaccastraat*, bij de Loge *Concordia*, van heden af aan, weder is opengesteld.

2°. Dat de passage over de zoogenaamde *Bokkobrug* aan de *Steenbakkersgracht*, ter zake van noodwendige reparatie, van heden, tot nadere advertentie, is afgesloten.

Paramaribo, den 21 Maart 1835.

De Adsistent ten burele van den Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*.
J. BROMET.

Advertentiën.

HIJPOTHEEK.

De Weduwe J. H. O. GREEBER geb. SCHWENNICKE, voor hare minderjarige Kinderen, eerste Hypotheek ten behoeve W. H. LANS, Weesmeester en Kurator dezer Kolonie, te vestigen op het Huis en Erf aan de *Maagdenstraat*, L. D. N°. 368.

Paramaribo, den 23 Maart 1835.
WENTHOLT,
fung. Griffier.
(12849)

De ondergeteekende heeft bij behoorlijke acte, op heden gedesisteerd van de verdere waarneming der belangens van den Heer H. STENHUIJS, zoo in zijn privé als qq., den Boedel H. STENHUIJS.

Paramaribo, den 23 Maart 1835.
WENTHOLT.
(15852)

De Winkel van ABM. PEREIRA is thans verplaatst in het Huis aan de *Watermolenstraat* naast de Heeren GEB. REIJNS, en aldaar zijn te bekomen: Diverse PROVISIEN, STUKGOEDEREN en DRANKEN, enz., enz.

Paramaribo den 24 Maart 1835.
D. J. LOBO Mz. qq.
(15871)

De Vendumeester M. A. KEIJZER, zal op Vrijdag den 27 dezer, verkoopen: Provisien, Stukgoederen, Kopie vloer Planken. Voorts een OPSTAL van een Huis, alsmede Wane en Kopie Planken, te besigtigen op het *Erf* aan de Waterkant, aankomende den Boedel wijlen de Wed BUTTNER.

(14280)

G. SCHEPERS R. C. P. *Missionaris*, is voornemens voor eenige tijd, tot herstel zijner Gezondheid naar Europa te vertrekken, en heeft bij behoorlijke procuratie tot zijnen gemagtigden aangesteld den WelEerwaarden Heer JACOBUS GROOF R. C. Pastoor alhier.
(15866)

L. BIXBY en J. C. W. BRUNINGS, verlaten de Kolonie voor een korten tijd.
(14290)

Scheepstijding.

BINNENGEKOMEN.

Den 22sten, de Nd. Am. Brik *Pallio*, Kapt. H. Harlow, van Boston.

Idem, de Engelsche Schooner *Argus*, Kapt. N. Chapman, van Demerary.

UITGEKLAARD.

Den 20sten, de Zweedsche Schooner *Duke of Skane*, Kapt. T. Dinzey, naar Demerary.

Den 21sten, het Schip *Elisabeth Cornelia*, J. D. Diets; lading: 56 vaten en 1424 balen heele Koffij, 17 vaten en 323 balen gebroke Koffij, 13 balen schoone Katoen, 3 balen vuile Katoen, 1193 bossen Quasiehout, 100 stukken Bitterhout, 31 bossen Purpelhout, 20 ps. Groenharthout. — Met hetzelve vertrekken als Passagiers: den Heer Alfred J. H. Berthoud en drie kinderen van den Heer R. O'Fertall.

Idem, het Schip *Dina Maria*, Kapt. A. Ahlers jr., lading: 288 vaten Suiker, 38 balen schoone Katoen en 31 balen Kakao.

Idem, het Schip *Jeannette*, Kapt. T. Bodeman, lading: 283 vaten Suiker, 38 balen schoone Katoen en 11 balen vuile Katoen. — Allen naar Amsterdam.

UITGEZEILD.

Den 21sten Z. M. Brik van Oorlog *ECHO*, Kapt. Luit. W. H. van Vos, naar Curaçao, over de Eilanden.

Verwondering van een wilde bij het zien van een geschreven brief.

In het verhaal van zijn verblijf op de Tonga eilanden, beschrijft de Heer Mariner op eene hoogst belangwekkende wijze, de verwondering en zonderlinge verlegendheid van eenige inboorlingen, toen zij voor de eerste maal het schrift en de bewonderenswaardige uitwerkselen dezer uitvinding aanschouwden. De Heer Mariner, die sedert eenigen tijd gevangen bij de wilden was, vatte de hoop op, zijne vrijheid te herkrijgen, zoo hij slechts tijding van zich naar Europa kon doen overkomen. Hij loste derhalve zeker zwart poeder in water op, schreef eenige woorden nopens zijne gesteldheid op een stukje papier uit zijn zakboek, en stelde heimelijk zijnen brief aan een van de opperhoofden der wilden ter hand, met verzoek om denzelven aan den bevelhebber van het eerste vaartuig, dat op de kust zoude verschijnen, over te geven. Finnow, de koning des eilands, hiervan onderrigt, vatte argwaan op, ontbood terstond den wilde, die den brief ontvangen had, en deed zich denzelven ter hand stellen. Zoodra hij denzelven bekomen had, bekeek hij hem van alle kanten, maar niets daarvan kunnende begrijpen, gaf hij hem aan Jeremias Higgins, die naast hem stond, en beval hem te verklaren wat dit papier beteekende. De Heer Mariner was afwezig. Higgins nam den brief, en vertolkte dien in de taal des eilands. Hij verklaarde den koning, dat dit papier een verzoek bevatte aan den Kapitein van het eerste schip, dat op de kust verschijnen zoude, om dezen te bewegen, zijne voorpraak te zijn bij den Koning Finnow, opdat deze aan Mariner en zijne landgenooten de vrijheid mogt schenken. De brief meldde, voegde hij er bij, dat in weerwil der goede behandeling, welke zij van de eilandbewoners ondervonden, zij evenwel naar hun vaderland verlangden terug te keeren. Deze wijze om zijne gevoelens uit te drukken, kwam aan Finnow onbegrijpelijk voor; hij nam den brief nog eens in handen, bezag dien van alle zijden, zonder echter daarvan het allerminste te begrijpen. Hij dacht eenigen tijd over de zaak na; doch al zijn nadenken gaf hem geene meerdere inlichting. Eindelijk liet hij den Heer Mariner halen, en gebood hem iets te schrijven; deze vroeg hem wat hij geschreven wilde hebben. Schrijf mij, antwoordde de Koning. De Engelschman schreef *Finnow*. Nu liet de Koning eenen anderen Engelschman komen, beval Mariner zich om te draaijen en de oogen naar eenen anderen kant te wenden, gaf het papier aan den tweeden Engelschman, en gebood hem te lezen wat daarop geschreven stond. Deze noemde terstond den naam des Konings. Verbaasd nam Finnow nu weder het papier in de hand, en met de teekenen der uiterste verwondering op het gelaat, riep hij uit: En evenwel gelijkt dit nog op mij, nog op iemand anders! Waar zijn dan mijne beenen? Hoe weet gij dat ik het ben? En zonder eenig nadere opheldering af te wachten, liet hij den Heer Mariner nog eens schrijven, noemde hem de

namen en voorwerpen, welke hij zag, en gaf het geschrevene daarop den anderen Enhelschman te lezen. Deze bezigheid beviel den Koning ongemeen en duurde twee of drie uren. Maar hetgeen hem het meest behaagde, waren eenige kleine vertrouwelijkheden, welke hij den Heer Mariner in het oor fluisterde, die dezelve opschreef en vervolgens door den anderen luid deed oplezen, tot groot misnoegen van eenige dames van het hof. Maar eindelijk behield de vrolijkheid de bovenhand; de verwondering of liever de nieuwsgierigheid verdoofde in dat oogenblik elk ander gevoel.

Men konde niet begrijpen, hoe namen en zaken op eene geheimzinnige wijze aan anderen konden medegedeeld worden. Eens meende Finow het geheim geraden te hebben; hij verklaarde aan hen, die hem omringden, hoe het mogelijk was voor de zaken, welke men zag, zekere tusschen den schrijver en den lezer vooraf bepaalde teekenen te maken, door welker middel zij elkander dadelijk verstonden. Doch de Heer Mariner zeide hem, dat hij ook datgene schrijven konde, hetwelk hij nimmer gezien had. De Koning fluisterde hem hierop in het oor, dat hij *Coogho Aloo* schrijven zoude. Dit was de naam des Koings van Conga, dien hij, eenige jaren voor de aankomst van den heer Mariner op het eiland, had laten ombrengen.

Men antwoordde terstond aan zijne bevelen, en toen hij den naam hoorde herhalen, dien hij stil in het oor van den Heer Mariner gefluisterd had, verklaarde hij, dat hij niets ter wereld zoo bewonderenswaardig kende. Hij liet hem ook nog den naam van *Tarkij* schrijven; dit was de naam van den bevelhebber der bezetting van Bex, dien Mariner en zijne lotgenooten nimmer gezien hadden; deze bevelhebber was scheel. Toen men den naam las, vroeg Finnow of hij al dan niet scheel was. Daar hij nu het schrift van onnaauwkeurigheid beschuldigde, zeide hem de Heer Mariner, dat hij de teekenen van zijnen naam geschreven had, en niet die, welke dienden om zijnen persoon te beschrijven.

Finnow beval hem te schrijven: Tarkij, scheel aan het linkeroog, hetgeen terstond geschiedde, en ook dadelijk door den anderen Engelschman gelezen werd. Deze laatste proeve vermeerderde nog grootelijks de bewondering van het gezelschap. De Heer Mariner verhaalde den Koning, dat in onderscheidene gedeelten der wereld men zich van dit middel bediende, om elkander op groote afstanden boodschappen toe te zenden, dat men het papier toevouwde en verzegelde, opdat de brenger daarvan niets zoude kunnen lezen. Hij zeide hem ook, dat men op deze wijze geschiedenis van alle natien schreef, die aldus onveranderd tot het nageslacht kwamen. Hij deed hem de middelen kennen, om het schrift en het papier te behouden. Finnow erkende, dat de uitvinding allen lof verdiende; maar voegde er bij, dat hij dezelve op de Tonga-eilanden niet ingevoerd wilde hebben; want, zeide hij, indien zij aldaar immer in gebruik kwamen, zoude men er slechts opschudding en oplusten zien, en hij, de Koning, zoude niet zeker zijn, zelfs eene maand langer te leven.

Over het Dansen.

Een koning van Pontus, in Klein-Azie, zich ten tijde van Nero te Rome bevindende, woonde eene voorstelling van de *werken van Herkules* bij. Hij was zoodanig bekoord door den danser, die de rol van den held vervulde, hij volgde met zoo veel vermaak den geheelen draad der handeling, en begreep daarvan al de bijzonderheden zoo volkomen, dat hij den keizer bad, hem dien danser tot geschenk te geven. » Verwonder u niet over mijn verzoek," zeide hij, » ik heb tot naburen barbaren, welker taal niemand verstaat, en die de mijne nimmer hebben kunnen leeren. De *gebaren* van dezen man zullen hun mijnen wil kunnen doen kennen." Hoewel er in dit gezegde, om namelijk eenen dansmeester als gezant bij wilde en ruwe naburen te zenden, iets lachwekkends gelegen is, moet men echter, na een weinig nadenken, erkennen, dat zich in deze aanspraak aan den Keizer Nero het meest wijsgeerige en diepste denkbeeld bevindt, hetwelk men van het dansen opvatten kan. Het dansen is het *gebaar* des menschen in al deszelfs uitgestrektheid; het dansen, dat al de inwendige gewaarwordingen der ziel, met al de tooverkracht van de uitwendige vormen des ligchaams, met al de bevalligheid der verschillende houdingen, met al de drift der bewegingen uitdrukt, kan, in zekere opzigten, eene algemeene taal worden, welke zelfs door den wilde, die op den laagsten trap der menschheid staat, gemakkelijk kan worden verstaan.

De oude reizigers, die niet schroomden, zich met hun vaartuig onder het ijs van de pool of bij barbaarsche volken te wagen, kenden zeer wel de kracht van het dansen en van de muzijk, en namen daartoe hunne toevlugt om de moeijelijkheid eener eerste gemeenschap met de eilanders te verminderen. Toen zich John Davis, in 1585 in de zeeengte doordringende, die naar hem genoemd is, door de kano's der inboorlingen omringd zag, begonnen zijne muzikanten te spelen, en zijne matrozen te dansen; de wilden, eenvoudige en goedaardige menschen, begrepen spoedig wat deze teekenen beduidden, en zij waren zoo ingenomen met het onthaal, dat men hun deed, dat er zeer spoedig zeven en dertig hunner kano's aan de zijde der twee Engelsche vaartuigen kwamen.

Vermoedelijk heeft de natuurlijke of beredeneerde behoefte, om door geregelde bewegingen eene reeks van gewaarwordingen uit te drukken, welke de krachtigste taal niet mededeelen kan, het dansen ingevoerd bij alle volken, bij plegtigheden, bij godsdienst en bij staatkunde, bij smart en bij vermaak.

Hier zijn het de door Numa ter dienste van Mars aangestelde priesters, die op hunne marschen, bij het offeren en bij plegtige feesten dansen ten uitvoer brengen; elders, en op vele plaatsen, zijn het verhitte hoofden, die eenen langzamen en statigen dans beginnen, zich allengskens bezield gevoelen door de godheid, welke zij aanbidden, hevige bewegingen aanvangen, en zich aan allerlei verdraaijingen en wringingen overgeven, versierd met den naam van *heilige* woede.

Bij de Egyptenaren danste men voor den Os Apis, zoodra men hem had gevonden; men danste bij de feesten te zijner eere ingesteld; men danste bij zijnen dood.

Ook de Godsdienst der Israelieten levert voorbeelden van dans bij gewijde plegtigheden op; zoo danste onder anderen David voor de Arke des Verbonds. Zelfs de Christelijke kerk heeft, in de eerste eeuwen, eenen gewijden dans gehad, als een uitwendig blijk van de afhankelijkheid der schepselen, als eene eerste uitdrukking van erkentenis. De Turksche dervisen dansen met eenen onvermoeiden ijver eene soort van *molendans*, die zoo hevig en snel is, dat zij eindelijk uitgeput en zonder beweging op de aarde nedervallen. Zij beweren, door deze geweldige ligchaamsoefening, het feest te vieren van hunnen stichter Menelaus, die, zeggen zij, al dansende veertien dagen lang op het geluid eener fluit zonder ophouden ronddraaide.

Het is zeer natuurlijk, op bruiloften en feestvieringen te dansen, wij blijven van dien kant dan ook niet in gebreke, en deze gewoonte hebben wij gemeen met al de oude volken, en zelfs met de minst beschaafde natien van onzen tijd; maar de bij de Atheners en Romeinen geheerscht hebbende gewoonte om bij begrafenisplegtigheden te dansen, is thans in onbruik geraakt. Laatstgenoemden hadden, bij deze treurige omstandigheden, een zeer zonderling gebruik ingevoerd. De archimimus of eerste komieke acteur, namelijk, het gelaat bedekt hebbende met een masker, dat naar den overledene geleek, en gekleed in deszelfs kleederen, drukte in eenen dans de uitstekendste handelingen, goed of kwaad, van den persoon uit, dien hij speelde; dit was eene soort van handelende lijkrede; men beweert, dat zij meestal onpartijdig was.

De geschiedenis heeft voor ons eenementgte daadzaken betreffende het dansen bij de ouden bewaard, en wij weten, dat de vijandschap, tusschen de dansers van den schouwburg dikwerf hevige botsingen onder hunne verschillende aanhangers heeft veroorzaakt. Socrates voerde met genoegen de dansen uit, welke hij van Aspasia had geleerd; de deftige en ernstige Cato werd, in den ouderdom van zestig jaren, de kweekeling van eenen dansmeester, ten einde behoorlijk op een bal te kunnen verschijnen; en het geschil van Pylades met Batylus, onder de regering van Augustus, was zoo groot, dat het alle andere geschillen deed zwijgen, tot groot genoegen des Keizers, die behendiglijk den smaak voor de schouwburgen met een staatkundig doel aanwekte. De Romeinen namen een zoo groot deel aan de voorstellingen, de dansers drukten hunne gevoelens met zulk eene waarheid van karakter uit, dat dikwijls de menigte werktuigelijk het tooneel herhaalde, dat voor hunne oogen gespeeld werd, luid schreeuwde, weende, de woede van Ajax nabootste, en zich, even als de danser, die den held voorstelde, de kleederen van het lijf scheurde.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
25	Woensdag.	's mor. 3-00	's av.	9-00
26	Donderdag.	» 3-45	»	9-45
27	Vrijdag.	» 4-30	»	10-30
28	Zaturdag.	» 5-15	»	11-15

Ter Drukkerij van Gez. SERRES.